

C. E. Shepherd

Szerelem húrja zsong, jajong...

Versek

Megjelent a Digikönyv sorozat keretén belül

Kiadta a Napvilág Íróklub

ISBN 978-963-87713-1-5

Minden jog a szerzőnek (C. E. Shepherd) fenntartva!

Budapest, 2007-11-2

„Szerelmes lélek s kedves szív, te jámbor,
ki olvasod majd itt e verseket
s ítéletet mondsz – íme üdv neked
a mi Urunkban, kinek neve: Ámor.”

Dante: Incipit vita nuova...
(ford. Rónai Mihály András)

TARTALOM

Bevezető

Sors csalta képzelet

Illúzió
Szemem vakítja...
Tobzódó
Legenda
Suttogás
Vágyaltató 1.
Vágyaltató 2.
Az alkony meséje
Óceánon túlra
Mézeső
Ó, ég!
Varázslat
Sors csalta játékom
Titkolózó
Lüktetés
Illúzió 2.

Új rügyek fakadásán

Mediterrán álom
Szerelemre várón
Ahogy a kipp-kopp...
Erátó csókja
Mediterrán emlék
Tánc pezsdült az éjjel...
S csak pezsdült egyre...
Nyugalom hevében
Hol Ízisz omlott Ozirisz karjaiba...

Incipit vita nuova...

Ébredő
Percre perc...
Ahogyan megérintettél
Elvágóban
Ringató
Karma
Gyógyító
Ima
Bűbáj
Átok
Karma 2.
Fájdalom
Sötétség omlik...
Születőben
Ő

Üdvözet a Nyájas Olvasónak,

kinek azon minutában neki is szegezném a kérdést: miért is ír az ember verset?

Ám ahelyett, hogy megkopottnak tűnő szavakkal próbálkoznék, szóljanak helyettem nagy elmék, múlt kódébe nem vesző, igen bölcs gondolatokkal.

Első „beszélgetőpartnerem” Mr. Keating, a lánglelkű irodalomtanár, kinek ugyan személye csupán a képzelet szülötte – részemről mégis a tökéletes pedagógusnak tekintendő.

„Verseket nem azért írunk és olvasunk, mert az menő. Azért írunk és olvasunk verseket, mert valamennyien az emberi fajhoz tartozunk, az emberi faj pedig tele van szenvedéllyel. Az orvostudomány, a jog, a közgazdaság, ezek mind nemes dolgok, kellenek a létfenntartáshoz. De a költészet, a szépség, a romantika, a szerelem. Ezek azok, amiért érdemes élni. Hogy Whitmant idézzem. Oh én! Oh élet! Kérdések nem szűnő árja. Hitetlenek végtelen özöne, balgáktól nyüzsgő városok. Mi jó ezek közt? Oh én! Oh élet! Válasz. Az, hogy itt vagy, hogy van élet, és egyéniség, hogy zajlik a nagy színjáték, s te is hozzáírhatsz egy sort.”

Ki a következő? Nézzük Shakespeare mester sorait (akivel, és erre nagyon büszke vagyok, egy napon születtem), az 1. szonettjéből, Szabó Lőrinc fordításában:

*„A gyönyörűt szaporítani vágyunk,
hogy így örökké rózsálljon a Szép”*

Mely „Szép” fogalmába részemről a szellemi gyermekek is beletartoznak, így megállja helyét itt az idézet, tökéletesen kifejezve abbéli érzéseim, amelyek versírásra készítetnek: *valami szépet létrehozni s úgy láttatni, ahogyan más azt nem látja meg.*

C. E. Shepherd
(alias Juhász Klaudia Erika)

Hajdúszoboszló, 2007. október 30.

Sors csalta képzelet

Illúzió

Eleven húsomban égő sebe a vágnak
Elvérzem nélküled
Tombol szárnyát tépett lelkem
Halántékomon lüktet az éj
Alvó Hold csordul néma ezüstben
Lesz-e nász az avaron
Tovagondolázom hozzád kéjesen
Fűszeres izzás omlik bennem alá
Csók ébred rohan majd visszatér
Eleven húsomban eleven húsod

Szemem vakítja...

Csonkjába dermedt vágytól lüktet
Szívem nálad veszteglő elhaló sóhaja
Vakon feléd futó úton állva
Szemem sugara félhomályba olvad
Mocsár szélesedik
Éjszaka reszket
Testem ébred emléked égisze alatt
Hold sápad és visszanéz
Remegőn lejt a nászát
Titkon feszülő tó párás tükörtestén
Alvó árnyak riadnak
Bőröd gyöngyöző ezüstjébe hull
Csillagok néma aranya
Nemes folyammá kovácsolja
Nedveit a szerelem

Tobzódó

Távoli alkony ver izzó aranyhidat
Szíved tánra kelt vérvörös sóhajához
Lángnyelveivel a Nap ölelni hívogat
Felhő tajtékzik
Rubin szikláival éjünk ostromolva
Rózsanarancs szirmait hinti
A vágyaiban halódó esthajnal

Legenda

Mesék kanyargó-poros ösvényén suhanok halhatatlan
Szellemek kísértének utamon
Koboldok vicsorognak mohos sziklák mögül
Tündérek táncára csordul ezüstje a Holdnak
Ősi tó vizén pára hömpölyög
Riadt lelkek láthatatlan násza
Majd köd ereszkedik alá
S mint szerelmét a Földet
Betakarja a bús Éj
Halhatatlan suhanok utamon
Feketén morduló várrom int bőszen
Halott lány szelleme emeli fejét
Szemei üres-szomorú szerelem
Halhatatlan suhanok utamon
Alkony pírja
Villan felém
Halhatatlan suhanok utamon
Mesék örök szelleméből
Emberré születek újra
Eleven-örök szerelmet Te varázsolsz körém
Halhatatlan suhanok utamon

Suttogás

Oltsd el a lámpát
Nézd a sötétnek bársonya
Mint leng köréd
Koppanó-dobbanó csendtakaró
Én vagyok
Minden selymes
Finom szála
Bőröd simogató
Halk szerelem
Kíváncsi Hold mosolya
Özönlik ránk
Önmagam bársonyába bújok
Köréd simuló
Csendtakaró

Vágyaltató 1.

Hétrét görnyed
Kétrét hajtó igazsága a vágynak
Elevenébe vág az est mélykékje
Csillagok gyöngye sziporkázik tova
Múló viharékek békéje
Simul selymes éjű tündérlakok
Bolyongó mélyére

Vágyaltató 2.

Ha volna szívem
Volnál Te
Ködből-fényből nem keltél
Szóra bírni nem mertél
Ha volna szívem
Volnál Te
Ködből-fényből szóból szálló
Ködből gomolygó
Fényből kimálló
Szóból szóval merengő
Szóval szóban rímmel élő
Ha volna szívem
Volnál Te
Te
Ködmadár
Fényvakító szavak éke
Látnálak ha szívem volna
Ha volna szívem
Volnál Te
Nem vagy és nem Te
Szívem helyén dobbanás némul

Az alkony meséje

Védelvező ölelésében gyöngéd faágnak,
Bújj meg, Édes, féltelek.
Altasson könnyű szellő lomb csókolta éjjel,
tündék szötte mesés álmod takarója ma lelkemnek.
Fáradt vagy? Mondd!
Csitt, picit, elmerengni látszik a csillagtengerben fürdő Hold is.
Reszkető vágyaid süvöltötte szerelem lappang szíved
reménybörtönében,
csöndesen vár, keserébe fulladó, dohos magány sorvasztotta
sötét mélyén.
Alszol, kicsit?
Talán ébredvén feloldozott átokként tűnik el a való,
s mint harmat a Nappal, illan tova soha voltan.

Elhajózunk majd éjszakába olvadni
gyöngyöző óceán alkonyi aranyán,
míg szerelmes szél lehel életet kínzón ajkad
szomjas kármén-pirosára.
Egek omolnak térdre, viharok csitulnak fájón,
hullámok gyötörte föld üvölt a haldokló ég felé zokogva.
Dörömbölő szíved-mellkasod dombja alatt csiholja
öröklángú tüzét.
Őrület határán hánykódik törékeny csónakunk?
Mondd, miért talállok rád?
Haragos lila áramlik vörös-narancs boltozat ölelő
kékjébe, hol parázslón izzik még a bukó Nap korongja.
Elemelem szívedtől kezem.
Vérzik hasogatón.
Mennem kell.
Ösvényem szíved hajnala perzseli rózsásra.
Szeretnem kell-e Téged?
Istenek intenek felém vádlón, hívnak menekülni óvó-bántó
karjaidba.
Menekülök.

Óceánon túlra

Zafír távolságodba haló egek kékje omlik
Angyali arcod álmok lehelte illatán
Hozzád tündéri szárnyaim suhanni hívnak
Alkonyi lila narancs-vörös aranyán
Olvadni
Sírnak
Kezed finom illanása nem hullajt feléjük csókot
Édes-bús mézes-glóriás ajk harmatozta
Könnyed esti bókot
Elmerülni hajt csillagtengerbe az éj
Lidérc gyötörte magányom roppan mélyébe
Hol üdvösséget kutatva fagy szárnyaimra a való
A Sehol emészti drága lelked
Távolságodban reszket a Hold
Elalszom ezüst-hideg fényében
Míg a pirkadat gyöngéd-rózsás érintését
Kezed puha játéka kelti
Láthatatlan táncra

Mézeső

Szerelmet adni vágyom
Rabláncra vert szabadságom örök egy zálogát
Hívva kedvesemül a végtelent
Könnyű táncot ropni
Egyre szárnyalni malmai között az időnek
Halhatatlanok vagyunk
(Csókolni tüzes ajkad mámoros kármenét...)
Cirógat nézd a szellő
Gyöngyöző hamvas bársonyán bőrdnek
Engedd üzekedni testetlen lényét
Ősz sivította tájba omlón
Holdnak ezüstjére hágni veled
Hajad illatára tér az est
Éjbe szökik merészen
Vágtat csillagok parazsán
Hunyd rá szemeid lelked tündértavára
Halld béka királyfi neked kuruttyolja
Mézes nászi dalát
Áldás csöppen valómra néha
Megöntözi szívem nárciszát
Hol angyali arcod tükre kacag remegve
Szerelmes-arany szirmai ölen

Ó, ég!

Álmom szülte való ring
Döbrent hitem mélykék kristálytaván
Tündeszárnyam végre
Repülni tanít

Varázslat

Mélykék ölem zabolátlan tengere
Áramlik lelked bíbor alkonyán
Míg hasadó reggellé apad hűvös rózsapírja
Varázsold Holddá szívemből az időt
S küld azúrkékem néma-kies magányába
Ezüst tányérként mosolyogni holtan a halandókra
Tündérléptű magányom simul öledre halkan
S andalítón omolsz szerelembe
Bágyadt testem alabástromán

Sors csalta játékom

Mi vétkem poklán perzselődöm újra
Hogy bűnhődni tanított már esztendő
Dögvész szagú magánya
Törött szárnyaim csontja nyílallik véresen
Lelkem sajgó anyagtalan húsába vájón
Pedig Te voltál
Ki röpködni – magasra egyre föl - hívott
Mégis szárnyaim lincseli hite vesztett valód
Földhöz törrel szegező sárba fojtó
Kétsége
Fogadj vissza ó ég
Hadd diadalmaskodjam fennen
Dicsérni téged habos felhők dunnájába hullva
Vérrel vörösre égetett alkonyán halni Napodnak

Titkolózó

Éneklő bűbáj altatta lelked hajnalán
Mernél-e szárnyat bontani velem
Süvítve szökni időt terek útjain túlra
Hol szivárvány színezné gondos szerelmét szívedbe
Szeretni vágyott drága valód tündéri rejtekén

Lüktetés

Szunnyadó méhem lángkoszorú emlékéen pattan
Lélek-rügyecskénk gyötrődő zölden feszülő teste
Bennem álmodva újjá kicsike önmagát
Halld
Szívem a csenddel dobban ritmust
Szerelem ütemén andalodni veled éjjel
Csillag szemeid hajnalára térve
Gyöngyházillanású reggellé apadón
Szívem szaggatta ős-szerelmed rejtekén
Szunnyadó méhem lángkoszorú fészken álmodja
Testem testednek lényeg-gyümölcsét bennem

Illúzió 2.

Éjszaka szülte lobbanásban élek
Tested égisze alatt gyönyörködöm
Ó mint gömbözne anyásra valóm mely vágyam
Haló örömtől szerelmes bánata szívednek

Új rügyek fakadásán

Mediterrán álom

Egy végtelen pillanatba sűrűsödve
Hangod érces magányának macskakövén
Ballagunk gitárszó kísérte naplemente aranyán
Házak ablakai
Mint ráncos vénasszony szemek irigykedve lesnek
Halálba sétáló lépteink nyomán

Szerelemre várón

Időtlen törékeny hamvai kezéd emlékének
Arcod homályba vesző árnya suhint
Szívem alaktalan ködbe enyész
Szemed szikra aranya édesíti lelkem dúdolón
Maholnap lényed lényege duzzad melleimben
Várni látszik az idő míg tested lelked óceánján
Csónakázik tova hozzám
Ha érkezni látszol
Éden paradicsommadara rikácsolja majd Kerubok
Fülébe zengő lépteid híresztét

Ahogy a kipp-kopp...

Kihalt pályaudvarokon kopogó esők áztatta tájban
Várlak esernyőm menedékén
Vonatfütt illúziója zöldell borongós májusában
Eszteendőnknek
Hegyek távoli moraja ébreszti
Üres mosollyá dermedt lelkem
Váróterem házikója ásít a reggelbe lomhán

Itt
Északon
A vörös téglák ölelte kémény füstöt ereget még
Hogy pőfékeli lusta melegét a világra kedvesen
Fázom
Várok
Nélküled a szórtan-bántó szavak
Mint megannyi biliárdgolyó
Gurulnak felém a csönd áztatta táj
Zöldfilces asztalán
Kopp-kopp
Ütemét veri az égi áldás
Fázom
Várok
Kopott macskakövek bordázta járdaszélen
Vonat süvít át előttem
Sínek fémelte kerekek rohama ez
Ahogyan kettészeli függönyét az esőnek
Úgy sejlik föl előttem szomorú szemed halványuló emléke
Fázom
Várok
Esernyő tarkította májusi reggelbe olvadón
Kopp-kopp
Eső ritmusa a vásznon
Kopp-kopp
Cipők improvizációja adja varázsát
Karod ölelő szorítása derekamon

Erátó csókja

Elveszett lángok tornyosulnak föled
Riadt hajnalok aszott kínkeservén
Csak röppenj hol Múzsák lakoznak oda
S bilincseid veszni látszanak
Idők időtlen sodrában

Mediterrán emlék

Verona ege alatt voltam
Szerelmes szomjad szüntelen oltója
Játszva pergett ajkamra az eső
Hol fülledt mediterrán lelkek
Lopva siklanak dermedt történelmük
Dohos sikátorain
Apró utcácskákon csókolva osontunk zajtalan
Reggellé hamvadt éjszakáinkon túlra
Ó csak kövek súgták a déli szél jöttét
Mely szemérmesen szoknyám alá bújt
S te féltékenyen őrizted erényem bőszen
Nem másé!

Egyedül tőled éghet ajkamon bíbortűz
Illanása maró ajkaid húsának
Táncolt örületében a Hold nekünk
Szöve titkos déli mesét nyugtalan
Fáradt homokkal keringőző szélben ringón
Altatót az Angyalok dúdoltak rózsásra törött
Pirkadat lepte nyoszolyánk fölött

Tánc pezsdült az éjjel...

Hold apasztó révületében éjszakádnak
Borgózós mámor táplálta hajnal
Húrjain játszott lelked tovasuhanó
Apró öröm-dallamot
Mely kaleidoszkóppá festette
Az éj lüktető hangjegyeinek sorát
Hogy újjászülessen önnön káoszából
Szívárvány-varázs muzsikált így hosszan
Könnyed tündérdallamot
Figyelve szíved ritmusát
Érintetlen érintve tested melegét
A tánc illanó perceibe olvadón

S csak pezsdült egyre...

Valami azt súgta: ártatlanságra ítélve
Könnyen omlott át a lelked
Zenét hazudtoló zengéssel körém
Mit sem sejtve szabadsága felől
Borgózós mámoren forrott szabadsága felől
Hagytam szállni óvón
Süketen a zene hangjaira némán
Majd meglepő tapasztalat érett fejemben
Férfias lényed közelsége érintett csendben
De szabadsága túllépett józan ítéleten
S aligha landol az élmény
Az emlékezet íróasztalán
Toll hágtá szűztiszta papíron
Kanyargó betűk hagyatékaként

Nyugalom hevében

Mozart szent révületébe kapaszkodom
Minduntalan
Merre jár lépteid nyomán a Hajnal?
Ezer és ezer gyöngyházfényű lépésed
Gondolataim ösvényét dúlva
Deríti órám
S lopja figyelmem kéretlen feléd
Mi bűvölet vonz köréd ültetni
Gondolataim magvait?

Játszom aztán velük
Csitri módján rajongva
Mintha már virágba omló
Tearózsaként virulnának
Kecses nyakukat nyújtogatván
Az ég habos felhőit üdvözölve
Kicsiny kelyhükön megbúvó
Tündérek után lesve
Számolom - mint a puha tölcsérbe akár
Oly finoman hulló - harmatcseppjeit
Szirmaik önfeledten
Melyek apró tükrei kedves tündérlakoknak
Hajnal rideg pírja ébreszt révületeiből...
Ébredj te is!
Szent
Szent
Szent sugallatára belső napodnak

Hol Ízisz omlott Ozirisz karjaiba...

Tűzben tajtékzó Főnix lelkem
Kél gondolataid szárnyain
Hamvaiból lázas-bágyadt életére lángolón újra
Emésztő szerelem oltárára hullni ismét
Soha-voltan szeretni tűzben Téged
Kincse földi Mennyországnak
Édes Lótusza Tündéerkerteknek
Fűszeres izzásban omolni karodba vágyom
Örökegy mámorában éjszakáinknak

Incipit vita nuova...

Ébredő

Zavarba ejtő, hogy olykor átsuhan,
Mint őszi, sápadt szél
hulló levelű fák ágait csókolva,
Gondolataimon a szó:

hiányzol...
Méla, rímtelen hangulatban...

Percre perc...

Óramutató ódon ritmusa
Hasítja csönd-pillanatnyi
Emlékét tekintetednek
De fényének örök tüze olvad
Körém minduntalan az estben.

Ahogy megérintettél

Időtlen buzgó ősállapot-forrás
Tombol bennem öröklétünk szerelméből
ébredőn
Hol Éva hagyta alabástrom fognyomát
Édeni gyümölcsbe vájón –
Szeretlek –
Soha-volt magocskát ültet belém az idő
Vándorlása érleli bennem a törékeny gondolatot
Lényed isteni voltáról örökre –
Hozzád tartozom
Vagy a sorsom halálba olvadni kiált
Hétköznapijaimra Nélküled

Elvágóban

Távoli gyászt nyögnek agysejtjeim
hiányod sápadt tükrében monoton.
Szökjünk téren-időn túlra rejtőzni,
alakatlan álmaink csömörébe fulladón.
Taszíts fellegekbe...

Ringató

Csillagtenger születik szemed sugarán,
vagy csupán tündérképzet vakító fénye,
mely habos mennyekbe hullni hív
melletted – veled.
Szerető karjaidban reszketni éjjel.

Karma

Neked érlelt a sors egyre
Gyötrő karmai Neked vésték zsenge húsom
Érted dúlt kín-vihar szívemen
Halált kívánva inkább a türelmetlenség oltárán –
áldozva hasztalan minden könnyem –
Mert Neked érlelt sorsom egyre

Gyógyító

Szétszaggatsz kínjaiddal
Csömörébe halón-fulladón-nem-eresztve
Múltam múltad ócska kifakult rothadó árnyait
Sebzett kisfiú tombol Benned haraggal
Fájdalmas ordítása mennyekig hatolón
Jajgat néma dühű oroszlánként
Porrá zúzott remény-foszlányok emlékei
Hamuvá csendesedő lánglelked szelleme
Kísért egyre
Majd Főnixként hasítva újra az eget
Kapsz erőre hihetetlen
De szárnyaidat ólom húzza poklokig még
Izzó-fojtó teherként mérgezve szabadságod
Szemeid tüzén fekete-feneketlen vakság
Hitetlen istensége vesztett ál-valóság köpeny gyanánt

Ima

Ha vagyok is olykor bolondos-csacska
Szellők gyöngé-apró játéka
Ma jó szél repít egyre Hozzád
Tisztaságod őriz s szemed óvó árnyéka
Romlatlan rózsá-lelkedet
Szívem sóhajai vonzzák

Bájosan fakadó mosoly csábít
Ajkad vonalán titkon elfutó
Tested megannyi szólamán zeng
Szerelmes-könnyed méla zeneszó
Mely dallam gyönyör-táncra hívja
Lényem oly apadatlan kérve
Hol áthangol Lényed muzsikája
Örök mennyországba térve
Ámen.

Bűbáj

Ha ringok is parázs öled lélekgyújtó varázsán
Hol szíved áldott-angyali ritmusán dobban szívem félve
Szerelmed selyme fojt Édenbe halón éjjel
Árvaságod gyilkosa szabadságomnak maholnap
De szeretem kicsiny-törékeny Léted köröttem
Ha rózsá-hajnal kerget végül csillagéjt s álmot
Reggellé sápadó holdfény lejt táncot hajad ébenén némán
Szívem dermedt óceánja mélyén
A kékség gyöngyeiből fűz fájdalom-nyakéket
Meselény éjente nekünk

Fázom
Hős szerelemre lobbant Valód csalfa ábrándokra ébreszt
Ki vagy mégis?
Csupa szív Lényed szivárvány szötte tavaszi
Virág-robbanás
Didergő telet űző reneszánsz lángolása
Fázom
Félek
Magányom rám talál-e újra?
Lélegezni szerelmed csömörében ismét
Maradj velem
Magányomban
Engedj végre - egyedül örvendőn – táncot lejtennem
S legyen az új nap
Új életünkre ébredő-ragyogó

Átok

Szeretlek oly tombolón
Viharként szaggat a lelkem
Szavak nélkül formázni
Ajkamon a szerelmet kínzó meddőség
Vannak órák
Melyek félelemmel teliek
Elválás küszöbén toporgók
S vannak percek
Néma hisztériába omlók
Hogy kezéd elengedi kezem

Karma 2.

Szó hang kerüli számat
Sorsod rám fonódott
Agyamba tépte magát
Mézed lépe tudatomba mélyül
Némán karolva-lépve
Táncoló lelkemmel
Sorsod rám fonódott épp
Sorsodba mártózom
Kintől nyögő szerelemmel

Fájdalom

Csapodár szerető a sors
Vasfogaival marcangolja húsomban a hitet

Sötétség omlik...

A szívem könnyzápor
Csillaghullás kietlen rideg éjjel
Neved írva hangtalanul az égre
Fénytelen zúgó fagyott piros vérrel
Csak hull, hull csillagként
Szívem hajnalának gyásza
Önmagába fulladón
Örök szerelmed emlékének hamujába némán
Jöjj vissza angyal fényű lelkembe!

Születőben

Tűzben forrongó ölem
Zabolátlan koszorúját
Elmém oltárára
Helyezem csendben
Neved alatt áldozat
Szerelmed gyullad
Hajnali horizonton égő
Reneszánsz nap virrad életemre

Ő

Szétrobban elmémben a tavasz
Szerelmed festette reneszánsz vásznán
Hasogat a napfény
Szemembe villan
Emléke arcod feledhetetlen tükrének
Kézen fogom az időt
S útjára engedem
Ne csúfítsa örök tűzünk amforáját a kor
Ó hogy vágyom lelkedet dédelgetve emelni
Soha volt apadatlan ragyogásba
Csak szállok feléd
Révedezem hozzád merengőn
Olvadó mosolyod
Hatol át meg át testemen egyre
Édesbús szerelemmel eltelőn
Ámen

Vége